

TẠI SAO LẠI LÀ BẾT-LÊ-HEM NHỎ?

 Có thể trông hơi buồn cười, sáng nay, khi tôi mặc áo khoác trên bục giảng, nhưng tôi rất vui để—để trưng bày chiếc áo khoác đẹp đó mà hội thánh này tặng tôi. Tôi đã thấy Anh Neville ở trên đây ngày nọ, với bộ đồ đẹp đó, nó thật hợp với anh ấy, và tôi nghĩ, ồ, tôi—tôi...nó trông rất đẹp, và hội chúng đang nói về nó, tôi nghĩ, “Minh sẽ chỉ mặc áo khoác ngoài trên bục giảng.” Tôi thật...

2 Anh em biết đấy, tôi tin rằng chúng ta không bao giờ lớn lên. Chúng ta luôn luôn...Và tôi không muốn lớn lên. Còn điều đó thì thế nào, Anh Luther? Không, tôi không bao giờ muốn lớn lên. Chúng ta thật sự muốn luôn luôn vẫn còn là những đứa trẻ.

3 [Anh Neville nói, “Anh Branham, tôi nghĩ anh đã mặc một trong những trang phục đó giống như những mục sư truyền đạo cao cấp hơn này. Tôi chỉ liếc, khóe mắt, và tôi nghĩ có lẽ anh đã mặc áo dài.”—Bt.] Lời khen đối với chiếc áo khoác đẹp đó.

4 Ồ, tôi sẽ nói nó—nó thì...Tôi đang cần một cái, rất nhiều, và nó là cái tốt nhất mà tôi từng có. Và tôi thật biết ơn sâu sắc điều đó. Và Anh Roy Roberson, tôi không biết anh ấy có ở đây sáng nay, hay không. Anh ấy đã có điều gì đó để làm với sự lựa chọn của nó. Và đó thực sự là một sự lựa chọn tốt, và chúng tôi—chúng tôi rất, rất vui mừng được có nó.

5 Và vì vậy chúng ta rất vui mừng được trở lại trong nhà của Đức Chúa Trời hằng sống, sáng nay, và tận hưởng những khoảng thời gian tuyệt vời này của—của sự thông công chung quanh Lời quý báu của Ngài.

6 Và chẳng bao lâu nữa, ý Chúa, tôi phải đi nước ngoài. Tôi đoán anh em đã thấy điều đó trên tờ Tiếng Nói Thương Gia, rằng tôi sẽ đi nước ngoài, vào tháng tới. Và chúng tôi sẽ cầu xin tất cả những lời cầu nguyện của dân sự, để họ sẽ cầu nguyện cho chúng tôi trong khi chúng tôi đi vắng. Ấy là, dường như, những

buổi nhóm của tôi ở nước ngoài dường như tốt hơn, bởi vì nó được tiếp thu hơn ở đó. Ở Mỹ...

7 Tôi đã nói với Anh Mercier, rằng tôi đã lắng nghe...Anh ấy đưa cho tôi một máy ghi âm, trước tiên, và nó có những băng ghi âm trên đó, về một số bài giảng của tôi. Tôi biết lúc đó, nếu ai đó đã từng lắng nghe tôi, sẽ phải là ân điển của Đức Chúa Trời cho họ, bởi vì tôi nghĩ tôi có thể làm tốt hơn một chút.

8 Anh ấy cũng đang ghi âm điều đó. Một—một—một chút... Anh có thể cắt bỏ phần đó. Thấy không? Hay là, anh ấy đang giữ ngón tay cái xuống, tôi đoán là đang cắt phần đó.

9 Nhưng tôi—tôi nói với anh em, tôi rất ngạc nhiên. Tôi...Sự giảng dạy tồi tệ nhất mà tôi từng nghe trong đời, là của chính tôi, đúng vậy, trên—trên—trên băng ghi âm. Tôi...Nó khiến tôi rất lo lắng, thậm chí tôi không thể ăn được bữa tối của mình. Tôi bị ốm, không thể ra bàn ăn, không thể ngủ được đêm đó.

10 Và đã đi xuống Kentucky, với Anh Wood ngày hôm qua. Trở về, tôi nói, “Anh Wood, tôi không biết làm thế nào mà tôi có thể có được một người đến và nghe tôi nói. Thật quá—thật tội nghiệp, chính tôi cứ lặp đi lặp lại như vậy. Và, ồ, sai ngữ pháp, và những dấu chấm câu, không có—không có gì cả.” Tôi chỉ...Tôi không biết. Tôi nói, “Điều đó đã khích lệ tôi theo một cách nào đó, để biết đó phải là Đức Chúa Trời, nếu không thì không ai đến cả.” Đúng vậy.

11 Vì vậy tôi đang nói chuyện với Anh Collins. Tôi cho rằng anh ấy đang ở trong tòa nhà. Và vì vậy tôi đã nói với anh ấy. Anh ấy đi qua, nói với anh ấy về điều đó. Tôi nói, “Anh Collins, thành thật mà nói...” Tôi nói, “Tôi gần ba mươi tuổi, với tư cách một thầy giảng, và tôi chắc chắn nên biết bài giảng là gì.” Tôi nói, “Đó là điều tội nghiệp nhất mà tôi từng nghe.”

12 Và anh ấy—anh ấy là một mục sư Giám Lý, và anh trai của anh ấy là một người hoàn toàn trong giáo phái Giám Lý. Và anh ấy nói, “Ồ,” anh ấy nói, “tôi sẽ nói với anh, Anh Branham,” nói, “những dấu chấm câu và—và những câu của anh có thể kết thúc không đúng, và những điều như thế, nhưng,” nói, “anh có bao giờ nghĩ về người đã giảng vào Ngày lễ Ngũ tuần, mà thậm chí không

thể ký tên—tên của chính mình không? Tên ông ấy là Phi-e-ro.” Nói, “Tôi tưởng tượng điều đó không được chấm câu đúng.”

13 Và, nhưng, anh em thấy, điều gì khiến một người để mắt đến điều đó, anh em lắng nghe những chương trình phát thanh này, và đó là tất cả được viết ra, anh em thấy đấy. Và họ—họ có thể viết nó ra và chấm câu, và các thứ, bởi vì họ đang đọc nó.

14 Tôi đã đứng với Charles Fuller, giảng đấng sau một cái máng gần như *thế*, cho bục giảng của ông. Và mọi điều mà ông đã nói, ông đều nhìn xuống đọc nó, số một, số hai, số ba, số bốn, như thế, cho đến khi ông ấy hoàn toàn xong, và đúng giờ. Tất cả đều bị kiểm duyệt, đài phát thanh kiểm duyệt, và mọi thứ.

15 Bởi vì, và với Billy Graham, tôi đã thấy anh ấy, và vân vân, nơi họ chỉ đứng đó và nói điều đó, chỉ đọc nó thật nhanh như họ có thể đọc nó, và tất cả đã sẵn sàng, vì vậy tôi đoán anh em sẽ hiểu được những dấu chấm câu.

16 Nhưng rắc rối với tôi, tôi thậm chí không thể đọc nó. Vì vậy, và nếu tôi đã viết nó, tôi chắc chắn tôi không thể đọc nó. Vì vậy—vì vậy đó là ân điển tuyệt vời, phải không, để thấy những gì Ngài có thể làm cho chúng ta? Nhưng tôi biết ơn vì bắt đầu từ bây giờ, kết thúc năm cũ này, để bắt đầu một năm mới.

17 Tôi đã lắng nghe một hàng người cầu nguyện, và chắc chắn tôi, cũng không thỏa mãn với hàng người cầu nguyện ấy, để lắng nghe điều đó. Đó là lần đầu tiên tôi từng nghe lại chính mình như thế, cho—cho một sứ điệp, và tôi thật đã ngạc nhiên. Những hàng người cầu nguyện không được điều hành đúng. Không. Tôi nghĩ nó sẽ xảy ra, rằng, sau một thời gian ngắn, nó sẽ là như vậy để mọi người sẽ phải biết mọi thứ về họ, trước khi họ sẽ tin. Và bắt đầu, sự đầu tiên của năm, tôi muốn thay đổi điều đó. Và chỉ bắt đầu hàng cầu nguyện bất cứ nơi nào Đức Chúa Trời phán với tôi, “Người *này* ở ngoài hàng,” hay điều gì đó sai trật. Tôi sẽ dừng lại với người đó, để những người còn lại tiếp tục. Sự...Bởi vì, anh em không hiểu đủ như thế. Thấy không? Dân sự biết họ ở đâu, và họ là ai, và họ đã làm gì. Nhưng họ tìm thấy điều gì đó thật không phù hợp với Đức Chúa Trời, đó là lúc để dừng lại trên người đó, nói, “*Đây* là người đó.” Hiểu không? Vì vậy tôi nghĩ, có lẽ, có sự thay đổi nào đó đã được thực hiện, Anh Leo, kể từ khi

tôi nghe họ. Và tôi tin rằng Đức Chúa Trời sẽ giúp đỡ chúng ta trong năm tới.

¹⁸ Bây giờ, tôi tin rằng tối nay họ đã có những buổi nhóm tại đây ở đền tạm. Và tôi sẽ lên đây trên đường 62, với Anh Ruddell, tối nay. Tôi hiểu rằng họ sẽ có một buổi nhóm thức canh ở đây. Và Anh Ruddell đã yêu cầu tôi cho buổi nhóm thức canh đó, nhưng nghĩ có lẽ tôi sẽ trở lại đền tạm trong đêm đó, bởi vì tôi luôn cố gắng có mặt tại đền tạm vào—vào đêm Giao Thừa. Và tôi muốn trở lại đây với các anh em ở đây. Vì vậy tôi hầu như thỏa hiệp một chút, và tôi sẽ ở với Anh Ruddell tối nay, tại trên đường 62, tại Câu lạc bộ 62 cũ đã được cải tạo thành một—một nhà thờ. Và rồi tối thứ Tư sẽ trở lại đây trong buổi nhóm canh gác. Và rồi, thứ Năm, chúng tôi rời đi Chicago, và rồi tiếp tục, đến Philadelphia, và rồi nước ngoài.

¹⁹ Và sáng nay, chúng tôi không muốn giữ anh em lại quá lâu, bởi vì, đó là, chúng ta đã có những cuộc phỏng vấn, và những buổi nhóm tiếp tục.

²⁰ Và, nói, kể từ buổi nhóm cầu nguyện cuối cùng ở đây, ồ, tôi rất biết ơn vì những kết quả đến từ buổi nhóm cầu nguyện vừa rồi. Đó chắc chắn là một điều tuyệt vời mà Chúa chúng ta có thể làm khi dân sự Ngài đến với nhau. “Họ là những người...sẽ kêu cầu Danh Chúa, nhóm lại với nhau,” tôi tin là cách nó xảy ra, “và—và cầu nguyện, rồi Đức Chúa Trời sẽ nghe từ Thiên đàng.”

²¹ Vì vậy chúng ta hãy cúi đầu, chỉ một lát bây giờ, khi chúng ta nhìn lên Ngài để ban cho chúng ta sự hà hơi cần thiết cho Sứ điệp này.

²² Lạy Chúa, Ngài là nơi nương náu và sức mạnh của chúng con trong mọi thế hệ. Tổ phụ của chúng con, trước chúng con, đã tin cậy nơi Ngài, và không hề hổ thẹn. Họ đã tin vào Danh Thánh Ngài, và họ được mang đến như những ngọn đèn chiếu sáng. Và chúng con nhìn vào họ, như nhà thơ đã nói, những dấu chân trên cát của thời gian. “Sự chia tay của chúng ta để lại những dấu chân trên cát của thời gian.” Thế thì chúng con thấy rằng những người tin cậy nơi Ngài, luôn luôn, không một lần nào sai, đều đi ra đúng đắn. Mặc dù họ đã trải qua nhiều vùng nước sâu và—và những thử thách và sự bách hại lớn, nhưng tuy nhiên, cuối

cùng, Ngài đã luôn luôn mang họ ra “còn hơn những kẻ chiến thắng,” bởi vì đó là Lời đã hứa của Ngài rằng Ngài sẽ làm điều này.

²³ Và chúng con sẽ cầu nguyện, ngày hôm nay, rằng Ngài sẽ ban phước cho hội thánh nhỏ bé này. Xin ban phước cho mục sư của nó, người anh em tốt của chúng con, Anh Neville, và gia đình anh ấy. Chúng con cầu xin rằng Ngài sẽ ở cùng anh ấy trong năm tới này, và sẽ xúc dầu cho anh ấy nhiều hơn, và—và ban phước cho anh ấy trong mọi cách. Xin làm cho mạnh sức gia đình anh ấy, những đứa trẻ sắp lớn lên. Giữ cho Anh Neville mạnh mẽ và khỏe mạnh.

²⁴ Và ban phước cho hội thánh này và mọi thành viên ở trong đó. Ban trị sự, thật chúng con yêu mến họ như những người dũng cảm thực sự của Đức Chúa Trời; và ban chấp sự, họ cũng là những đầy tớ dũng cảm của Ngài. Và tất cả những người đến đây, chúng con biết ơn họ, Chúa ôi. Thật lòng con thật dễ chịu khi biết rằng cái ao nhỏ cũ kỹ này và đám cỏ dại đang đứng ở góc phố, cách đây nhiều năm, đã được trở nên một ngọn hải đăng cho Vương quốc của Đức Chúa Trời. Và con cầu nguyện, Đức Chúa Trời ôi, rằng nó sẽ đứng vững cho đến khi Chúa Jêsus đến. Xin cho nhiều linh hồn vĩ đại đã ở trong đây, Chúa ôi, đến vào Ngày đó, được rửa sạch trong Huyết của Chiên Con. Xin ban cho điều đó.

²⁵ Và khi chúng con mở Lời phước hạnh này của Ngài, sáng nay, Chúa ôi, bằng cách lật lại các trang để đọc một phân đoạn từ Nó, và chúng con biết rằng chỉ một mình Ngài có thể đưa ra bối cảnh. Và chúng con cầu nguyện, Đức Chúa Trời ôi, rằng Ngài sẽ xúc dầu cho Lời Ngài. Xin cho Nó đi đúng vào lòng của những người mà sẽ làm tốt cho họ. Làm cho những người tin ra khỏi những kẻ không tin. Và ban sức mạnh cho những Cơ-đốc nhân. Và chữa lành người đau. Và ban cho sự can đảm cho người nản lòng. Và nhận lấy sự vinh hiển cho chính Ngài. Để làm điều này, Chúa ôi, xin cất bì môi sẽ nói và tai sẽ nghe. Vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

²⁶ Thông báo một đề tài nhỏ mà tôi...đã nằm trong lòng tôi, kể từ Chúa nhật vừa rồi. Tôi đang nói về những nhà thông thái

đến để—để nhìn thấy Chúa Jêsus, Ngôi Sao mà họ đã đi theo từ phương Đông sang phương Tây. Trong khi nghiên cứu điều đó, tôi đụng đến một câu Kinh Thánh. Và rồi tôi đã không có mặt ở đây trước lễ Giáng sinh, bởi vì một số buổi nhóm trong tù nào đó, và vân vân, tôi phải ở đó. Tôi nghĩ hôm nay tôi sẽ nói về chủ đề: *Tại Sao Lại Là Bết-lê-hem Nhỏ?*

27 Tôi muốn đọc từ Sách Mi-chê, nhà tiên tri, một trong những vị tiên tri thứ yếu, chương thứ 5 và câu thứ 2. Nó được đọc như thế này.

Nhưng ngươi, hỡi Bết-lê-hem Ép-ra-ta, dầu ngươi ở trong hàng ngàn người Giu-đa là nhỏ lắm, song từ...song từ nơi ngươi sẽ...ra cho Ta một đấng cai trị...là đấng cai trị trong Y-sơ-ra-ên; gốc tích ngài đã có từ...đời xưa, từ trước vô cùng.

28 Tôi đã có một điểm dựa trên lời Kinh Thánh ở đó, đó là lý do tôi đã không thể hiểu được lời đó là gì, vào lúc đó.

29 Trong tất cả các nơi mà ở tại Palestine. Và trong đó có rất nhiều thành phố lớn, và các địa phương của nó, những thành phố mà dường như được biết đến nhiều hơn trong truyền thuyết lịch sử, và những thành phố lớn hơn, được củng cố tốt hơn. Tại sao Đức Chúa Trời nên chọn Bết-lê-hem nhỏ bé làm nơi sinh của Con Ngài? Có nhiều điều mà vĩ đại hơn. Và, chẳng hạn, truyền thuyết lịch sử của Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem kiêu hãnh, thủ đô của tất cả nó. Và nó là một trong những thành phố lớn nhất của Palestine. Và rồi chúng ta tự hỏi tại sao Đức Chúa Trời lại chọn thành phố nhỏ bé Bết-lê-hem đó, làm nơi sinh của Con Ngài.

30 Nhưng như Kinh Thánh đã nói, “Điều gì Đức Chúa Trời quyết định làm, nó sẽ được thực hiện.” Và đó là, Đức Chúa Trời đã định trước nó là cách đó, hoặc nó sẽ không bao giờ xảy ra theo cách đó. Và ở đó Kinh Thánh nói, trong chương 15 của Công vụ, rằng, “Không có điều gì tình cờ.” Đức Chúa Trời biết mọi sự. Nó thật sự không tình cờ xảy ra theo cách đó. Nó chỉ là, rằng, Đức Chúa Trời đã làm nó theo cách đó.

31 Và rồi khi chúng ta, trong tâm trí nhỏ bé của mình, bắt đầu suy nghĩ lại, “Tại sao Vua Thiên đàng lại chọn một nơi nhỏ bé

như thế, thay vì thủ đô? Thay vì một số...”

³² Thậm chí, có nhiều nơi có nền tảng thuộc linh vĩ đại hơn những gì Bết-lê-hem đã có. Chẳng hạn, một số nơi như Si-lô. Si-lô là một nơi thờ phượng cổ xưa của Y-sơ-ra-ên, nơi mà tất cả họ đã đến, năm này qua năm khác, đến...nơi vĩ đại này nơi hòm giao ước của Chúa đã yên nghỉ. Và tự hỏi tại sao, thế thì, rằng Ngài không được sinh ra tại Si-lô?

³³ Rồi có Ghinh-ganh, một nơi thờ phượng thuộc linh vĩ đại khác. Tại sao Đức Chúa Trời không để cho Ngài được sinh ra lúc đó tại Ghinh-ganh?

³⁴ Và có một người khác, Si-ôn. Si-ôn ở trên đỉnh núi. Và chúng ta tự hỏi tại sao mà Chúa Jêsus không được sanh ra ở Si-ôn, bởi vì nó là một dấu ấn lịch sử vĩ đại về nơi Chúa đã ban phước cho dân sự Ngài trong các thời đại.

³⁵ Và có vẻ đáng lẽ Ngài đã chọn Si-ôn, hay Ghinh-ganh, hay—hay là Si-lô, hay một trong những nơi vĩ đại khác nơi đã có những ơn phước lớn và những sự giảng dạy vĩ đại.

³⁶ Và có những thành phố lớn khác, chẳng hạn như Hép-rôn. Đó là nơi dành cho một người đang muốn có một thành phố trú ẩn, một nơi an toàn. Cũng có Ra-mốt Ga-la-át, một nơi ẩn náu khác mà dân sự có thể đến, mà sẽ rất thích hợp cho Ngài được sinh ra.

³⁷ Và có lẽ, nếu tôi nghĩ về điều đó, tôi sẽ mang Ngài đến Ka-đê Ba-nê-a, vì đó là ngôi phán xét, và một nơi ẩn náu. Có lẽ tôi đã mang Ngài đến xứ đó cho nơi sinh của Ngài, hoặc có lẽ chúng ta sẽ chọn một số thành phố khác.

³⁸ Nhưng, anh em biết đấy, tôi rất vui mừng rằng ngay cả những điều nhỏ nhặt không quan trọng trong Kinh Thánh cũng có ý nghĩa rất nhiều. Tôi tin rằng chính Chúa Jêsus đã phán điều này, rằng, “Các ngươi bỏ qua, và làm những việc nặng nề hơn của luật pháp,” đúng hơn là, “nhưng bỏ qua những điều nhỏ nhặt.” Và đôi khi chính những điều nhỏ bé lại gắn kết những điều lớn lao với nhau. Nhưng, trong tất cả, những bánh răng của vĩ đại đang quay hoàn toàn chính xác theo cách Đức Chúa Trời đã định trước để gọi chúng, quay lại đây. Sẽ không bao giờ có người nào

bỏ lỡ vị trí của nó. Đức Chúa Trời đã định trước mọi sự, và nó phải đến thật chính xác nơi đó.

³⁹ Và khi chúng ta có được đức tin như thế, và bắt đầu nghĩ về, “Ai đứng đằng sau tất cả điều này? Nguồn chính đang xoay chuyển nền kinh tế vĩ đại này của Đức Chúa Trời là gì?” Chúng ta thấy đó là Đức Thánh Linh. Không để lại trong tay con người để làm các việc; nhưng trong bàn tay của Đức Thánh Linh. Và Ngài là nguồn suối chính, mà, nếu Ngài có thể có được những công cụ còn lại, nó sẽ hoạt động thật hoàn hảo và giữ chính xác thời gian của Đức Chúa Trời.

⁴⁰ Và rồi chúng ta thấy rằng, và chúng ta tự hỏi trong tâm trí, thế thì, khi chúng ta nhìn vào những điều vĩ đại và cách mà chúng ta sẽ có chúng. Và rồi điều đó cho chúng ta rất nhiều sự an ủi, ngày hôm nay, để nghĩ rằng, có lẽ, nếu chúng ta là một nhóm người nhỏ, có lẽ nếu chúng ta thì không quan trọng, đối với thế gian và với những giáo hội lớn hơn của các giáo phái. Tuy nhiên, đôi khi, Đức Chúa Trời sử dụng những điều đơn sơ, nhỏ bé đó.

⁴¹ Vì nó cũng được chép trong Kinh Thánh, “Hỡi bầy nhỏ, đừng sợ, đó là ý tốt của Cha các ngươi ban cho các ngươi Nước Trời.” Thật là một sự an ủi! Tôi biết, điều đó, thật chắc chắn như Chúa Jêsus đã phải được sinh ra tại Bết-lê-hem bé nhỏ, bầy nhỏ cũng sẽ là bầy mà Cha sẽ ban cho Nước Trời, bởi vì có lời đã chép. Và tất cả lời Kinh Thánh được ban cho bởi sự hà hơi, và lời Kinh Thánh không thể bị phá vỡ. Chúng phải được ứng nghiệm. Vì vậy nó cho chúng ta hy vọng đó, để biết rằng—rằng đó sẽ là một bầy nhỏ sẽ nhận lãnh Nước Trời, một bầy nhỏ trung tín của những người tin. Tôi đang tin là một trong những người đó, bầy, hay trong bầy nhỏ đó, tôi nên nói vậy.

⁴² Và rồi chúng ta biết câu chuyện đó, hầu hết tất cả chúng ta đều quen thuộc với câu chuyện về cách mà Y-sơ-ra-ên đã vào xứ Palestine bởi lời hứa của Đức Chúa Trời. Và chúng ta biết rằng Giô-suê vĩ đại là người đã phân chia phần của mỗi chi phái.

⁴³ Và đó là, chắc chắn, nếu chúng ta có thời gian khoảng từ bây giờ cho đến sáu giờ tối nay, ở lại ngay trên chủ đề này, xếp thành hàng những điều này, để có được ý nghĩa thực sự từ chúng; mà, chúng ta không có thì giờ, chỉ khoảng ba mươi, bốn mươi phút.

Vì vậy chúng ta phải đánh vào những điểm cao, tin cậy rằng Đức Thánh Linh, với anh em đọc giả Kinh Thánh, sẽ đặt phần còn lại của nó vào trong lòng anh chị em, khi chúng ta tiếp tục.

⁴⁴ Anh em có biết rằng những phần đó, cách mà Giô-suê đã phân bổ chúng ở xứ Palestine, được ban cho bởi sự hà hơi không? Và những người mẹ Hê-bơ-rơ của những tộc trưởng đó, khi đưa bé sắp chào đời, và bà trong cơn đau đau đẻ, để sinh ra đứa trẻ, bà đã thốt ra chính điểm mà những tộc trưởng đó sẽ định cư và ở trong những ngày sau rốt.

⁴⁵ Nói về sự hà hơi, Kinh Thánh này được hà hơi. Cho dù nhỏ bé thế nào, thật mỗi câu Kinh Thánh nhỏ bé đều có một điều nổi bật như vậy trong Kinh Thánh, trong bức—bức tranh vĩ đại. Tất cả điều đó, mọi—mọi Lời được hà hơi, và trên đó là nơi đến của những linh hồn, vì đó là Lời của Đức Chúa Trời Bất tử và Đời đời.

⁴⁶ Và ngay cả những người mẹ đó, khi đứa trẻ được sinh ra và bà đã thốt lên tiếng của chúng, đã đặt họ vào vị trí mà họ sẽ ở trong miền đất hứa, hàng trăm năm sau. Và Giô-suê, không biết điều đó, tuy nhiên bởi sự hà hơi giống như vậy đã đặt họ chính xác nơi họ ở.

⁴⁷ Và Giô-suê, chia phần, chia phần cho Giu-đa. Nếu anh em để ý trên bản đồ, về mặt địa lý nó ở ngay phía Bờ tây Biển, cách thủ đô Giê-ru-sa-lem vài dặm, về phía nam. Và khi Giu-đa nhận được phần của mình, hay đúng hơn là, phần của ông, trong vùng đất, tỉnh của ông, chúng ta sẽ gọi nó, thật lạ, nhưng thành phố nhỏ này, Bết-lê-hem, thậm chí không được nhắc đến. Tuy nhiên nó đã ở đó, bởi vì Áp-ra-ham đó...Tôi tin rằng Rê-bê-ca đã được chôn tại nơi đó. Nhưng nó phải là một ngôi làng nhỏ thuộc loại nào đó, bởi vì, nếu anh em đọc Giô-suê 5, anh em sẽ thấy rằng có một trăm mười lăm thành phố lớn dưới miền Giu-đa, bên cạnh những ngôi làng và những thị trấn nhỏ; một trăm mười lăm thành phố, được nhắc đến. Và, có lẽ, khi nó được phân chia, Bết-lê-hem đó rất nhỏ, có lẽ chỉ một—một hoặc hai ngôi nhà nhỏ, nó thậm chí không được nhắc đến trong quyền thừa kế. Và rồi chúng ta thấy rằng nó không bao giờ thực sự được biết đến...

⁴⁸ Người mà đã thành lập nó là con trai của Ca-lép, con trai của Ca-lép, tên là Sanh-môn, và ông đã thành lập nó. Kinh Thánh nói

ông là cha đẻ của nó, có nghĩa là ông là người sáng lập của Bết-lê-hem. Nói cách khác, ông phải chuyển đến đó và bắt đầu một số loại kinh doanh, và thương mại, và sự buôn bán, và vân vân, điều đó đã phát triển lên. Và sau này chúng ta sẽ thấy rằng lý do thực sự của nó, rằng cả xứ ghen tị với mảnh đất nhỏ bé đó; nằm ở phía bắc, và phía đông, và dốc một chút về phía nam, trên mũi nhọn đó. Và nó là nơi màu mỡ nhất trong tất cả xứ Palestine. Đó là một—một vành đai ngô và một vành đai lúa mì. Và có những vườn ô-li-ve lớn, và vân vân, trên đó, trong phần đó của Bết-lê-hem, hay Palestine, nơi tận cùng của xứ Giu-đa.

49 Và chúng ta thấy rằng nó cũng đã trở thành nhà của gái điếm Ra-háp. Khi Y-sơ-ra-ên đi qua biên giới của Sông Giô-đanh, vào xứ Palestine, chúng ta đã làm quen với câu chuyện về gái điếm Ra-háp. Chúng ta hãy hình dung cô ấy sáng nay trong vài phút lúc này, như một—một phụ nữ trẻ, một phụ nữ trẻ đẹp mà bất hạnh nào đó trong cuộc sống đã bị ép buộc làm vậy, là một người ngoại giáo, đã bị ép buộc vào cuộc sống mà nàng đang sống. Và nhiều lần người ta bị ép buộc vào đời sống mà họ đang sống.

50 Tôi đã ở trong nhà tù đêm nọ, để thấy một người đang nhận án. Và tôi—tôi đã nắm tay anh ấy, và nói chuyện với anh ấy. Và tôi nói, “Tại sao anh lại làm một việc như thế?” Và nắm tay tôi, anh ấy bắt đầu nói. Và anh ấy đã bị ép buộc vào những gì anh đang làm. Tôi nói, “Bởi vì anh đã cho phép điều đó để buộc anh phải làm điều đó. Anh không phải làm điều đó. Anh, không người nào phải uống.” Tôi nói, “Bản thân tôi, cũng lo lắng. Nhưng không cần phải làm điều đó.”

51 Và người phụ nữ trẻ này, sau khi nghe lần đầu tiên về Y-sơ-ra-ên, và về một Đức Chúa Trời là một—một Đức Chúa Trời mà đã đáp lời cầu nguyện; không chỉ một Đức Chúa Trời để cầu nguyện, nhưng một Đức Chúa Trời mà đã đáp lời; khi nàng nghe rằng có một Đức Chúa Trời của những phép lạ, Đấng có thể thực hiện những phép lạ, Đấng đã làm khô các biển, và mưa bánh từ trời xuống, lòng nàng bắt đầu run sợ. Và khi nàng nhận được sứ điệp đầu tiên từ hai thầy giảng đi qua, nàng đã nhanh chóng chấp nhận nó với cả tấm lòng. Và có một sợi dây màu đỏ tươi được buộc ở cửa sổ của nàng, để che chở ngôi nhà nàng, bởi vì nàng

đã nhận lãnh sứ điệp.

⁵² Và tôi có thể thêm vào đây. Anh em có biết nàng đã làm hình bóng cho Hội thánh dân Ngoại không? Nàng là dân Ngoại. Và nàng là một hình bóng của Hội thánh dân Ngoại, khi họ nghe Sứ điệp. Tất cả chúng ta đều ở phạm tội, trong sự tà dâm thuộc linh, phạm tội tà dâm thuộc linh chống lại Đức Chúa Trời của Thiên đàng, trong tất cả các thứ, tất cả các loại giáo phái và tôn giáo. Nhưng khi chúng ta nghe nói rằng có một Đức Chúa Trời vẫn sống, có thể thực hiện những phép lạ, chúng ta nhanh chóng nhận lãnh Sứ điệp.

⁵³ Huyết của Đức Chúa Jêsus đã được bôi lên, mà đã làm nên sợi dây đỏ thắm. Và để tránh đi vào chi tiết, anh em biết nàng đã treo nó từ cửa sổ của mình, một cách công khai như thế nào. Huyết đã được bày tỏ công khai. Đó là cách Huyết phải được bày tỏ, công khai, treo lên từ bên ngoài bức tường; để cho thấy rằng, bên trong, điều gì đó đã xảy ra. Đó là cách của người tin thật trong Đấng Christ sáng nay. Bên ngoài là sự phô bày Huyết của Chúa Jêsus, để cho thấy điều gì đó đã xảy ra ở bên trong.

⁵⁴ Và qua điều này, Đức Chúa Trời nhìn xuống khi cơn thịnh nộ giáng xuống và những tiếng kèn bắt đầu thổi, Đức Chúa Trời đã thấy sợi dây màu đỏ sậm đó treo ở đó như một vật để ghi nhớ. Nó luôn luôn làm vui lòng Ngài để vượt qua Huyết. “Khi Ta nhìn thấy Huyết, Ta sẽ vượt qua các người.” Ngài đã thấy Nó. Và khi sự rung chuyển, và Đức Thánh Linh làm rung chuyển trái đất và làm rung chuyển những bức tường, dày khoảng hai mươi bộ, không một hòn đá nào rơi xuống nơi sợi dây đó đang treo. Cho thấy sự che chở của Đức Chúa Trời thật đối với một tín đồ thật, cho dù bạn đang ở trong tình trạng nào khi Ngài tìm thấy bạn, nếu bạn chỉ chấp nhận sợi dây đỏ thắm đó. Nó chạy xuyên suốt qua Kinh Thánh.

⁵⁵ Và rồi chúng ta thấy nàng khi nàng được nhận vào như một trong những người Y-sơ-ra-ên. Nàng đã yêu người đàn ông mà là một người chỉ huy và một hoàng tử ở xứ Giu-đa. Ông là người chỉ huy của quân đội Y-sơ-ra-ên. Tên của ông là Sanh-môn, giống như vua, Sa-lô-môn. Và ông là người chỉ huy, và nàng trở nên chuyện tình tuyệt vời với người chỉ huy này, là hoàng tử của Giu-

đa. Và cuối cùng nàng đã kết hôn với ông. Và khi quyền thừa kế được thiết lập cho dân Y-sơ-ra-ên, nàng và người chồng yêu dấu của nàng sống ở Bết-lê-hem.

⁵⁶ Bây giờ anh em bắt đầu thấy nó mở ra, phải không? Thấy không? Nó bắt đầu mở ra, như chúng ta thấy rằng ở Bết-lê-hem nơi nàng đã sống, là một nàng dâu dân Ngoại, với một người Do Thái. Tại sao? Bởi vì nàng tin vào một Đức Chúa Trời đang làm phép lạ. Và như, nhìn xem nàng ấy đến từ đâu, từ việc xuất thân từ nhà có tiếng xấu xa, của nạn mại dâm. Qua sự cải đạo của nàng, và qua đức tin không hề lay chuyển của nàng nơi Đức Chúa Trời, nó đã đưa nàng từ một nhà điếm, đến một nhà xinh đẹp ở Bết-lê-hem. Thật là một sự khác biệt!

⁵⁷ Đó là cách nó làm với tất cả chúng ta. Từ một ngôi nhà của sự không tin, và những sự lộn xộn, và những hành động vô đạo đức, và mọi thứ; đến một nơi, địa vị trong Đấng Christ, mà đẹp nhất. Từ sự lố bịch đến siêu phàm, đó là sự khác biệt mà nó tạo nên qua sự cải đạo của chúng ta. Và các bạn đã thấy không? Nàng đã kết hôn với một hoàng tử của nhà Giu-đa, một thủ lĩnh. Người chỉ huy đó đại diện cho Đấng Christ, đã nhận lấy cho chính Ngài là một Nàng Dâu dân Ngoại. Từ nơi thấp kém nhất, đến nơi chính yếu và tốt nhất trong xứ, như chúng ta sẽ đến với điều đó sau này trong Sứ điệp của chúng ta, để chứng minh rằng không gì khác có thể ngoài điều đó. Họ là một hình bóng của Hội thánh dân Ngoại.

⁵⁸ Và chúng ta thấy họ có một ngôi nhà đáng yêu ở Bết-lê-hem, như Sanh-môn đã—đã thiết lập nó, và nó sẽ trở nên một nơi vĩ đại, và những vùng đất màu mỡ. Và thật đẹp biết bao khi nghĩ về xứ sở lúa mì vĩ đại đó ở đó, rằng nó sẽ là nơi bánh mì của thế giới. Và nó có thật. Không ngạc nhiên khi Chúa Jêsus phải được sinh ra ở đó, bởi vì Ngài là Bánh Sự Sống. Đó là nơi mà tất cả các quốc gia đến vì lúa mì của họ, tất cả các quốc gia đến vì ngô của họ, vì chính ở Bết-lê-hem có những vùng đất màu mỡ đó. Và anh em thấy, điều nhỏ bé, chỉ nói, “Ồ, đó là tỉnh lúa mì,” tuy nhiên điều đó có ý nghĩa gì đó. Và anh em thấy cách hoàng tử dân Ngoại, hay hoàng tử Do Thái này đưa cô dâu dân Ngoại của mình trở lại Bết-lê-hem, để có một nơi ổn định, một nơi để sống, nơi có

nhiều bánh.

⁵⁹ Chúng ta thấy, qua chuyện tình vĩ đại này và sự vắng phục tuyệt vời đối với đức tin, qua gái điếm Ra-háp, nàng đã sinh một con trai cho Sanh-môn, và tên người là Bô-ô. Và tất cả chúng ta đều quen thuộc với một câu chuyện tuyệt vời khác gắn liền với liên kết này ở đây bây giờ. Và Bô-ô được sinh ra ở Bết-lê-hem, từ Sanh-môn và kỵ nữ Ra-háp.

⁶⁰ Và chúng ta...thấy rằng, nhiều năm sau, sau khi Na-ô-mi rời khỏi đất nước và đi qua để ở với những người Mô-áp, và khi họ đã, đã ngược đãi bà, một cách độc ác. Và bà đã ra khỏi sự thông công với những người tin còn lại, và hội họp chính mình trong một tình trạng sa ngã, trong một vùng đất khác, giữa những người khác. Nói cách khác, bà đã rời bỏ Hội thánh tin chân thật, để đi ra thế gian trong một thời gian ngắn, gia nhập giáo hội xã hội nào đó, những người đã tin vào bất cứ điều gì sẽ ổn thỏa. Tại đó, bà đã mất chồng.

⁶¹ Và nó không phải là mọi lúc trong cái chết thể chất. Anh chị em có thể mất anh ấy trong cái chết thuộc linh, hoặc mất vợ mình. Tốt hơn là ở lại trên những mảnh đất tốt. Tốt hơn anh chị em nên ở lại nơi anh chị em biết mình được bao phủ bởi Huyết, bất kể những người còn lại trông như thế nào, họ lớn như thế nào, họ có những ngọn tháp chuông đẹp như thế nào trên các nhà thờ của họ, hay cách mà những chiếc chuông lớn vang lên như thế nào. Tốt hơn anh chị em nên ở lại nơi Huyết bao phủ tội lỗi của dân sự. Anh chị em có thể mất nhau. Và, trên hết, anh chị em có thể đánh mất Đức Chúa Jêsus, và bị cấm ra ngoài.

⁶² Và chúng ta thấy, sau đó, sau khi các con trai của bà đã chết, bà đã mất cả hai người, và bà quay trở về vì không có linh phục hưng trong thành phố, vào lúc đó.

⁶³ Ồ, tôi thật thích được nghỉ ở đây trong vài phút. Thật tôi muốn lấy đưa ra ngay ở đây và cho anh em thấy! Bất kể bao nhiêu giáo hội đã đi lui, hãy ở lại dưới Huyết. Đó là nơi để chờ đợi. Vào hay ra, lên hay xuống, lúc thuận lợi hay khó khăn, có thể là bất cứ nơi nào, hãy ở lại dưới Huyết. Nhưng, Na-ô-mi, bà nghĩ tốt hơn là nên đi qua và gia nhập nhóm khác, bởi vì họ đang gặp rắc rối. Bánh—bánh thuộc linh không có ở đó. Và, nhưng Đức

Chúa Trời sẽ khôi phục nó trở lại, “Ta sẽ khôi phục, Chúa phán.” Ở lại trong cánh đồng nơi Nó đến.

⁶⁴ Vì vậy chúng ta thấy rằng bà bắt đầu mong mỗi quay trở lại, bởi vì họ nghe nói rằng một cuộc phục hưng lớn đã bùng nổ. Và nếu anh em để ý, Na-ô-mi đã trở lại trong “mùa lúa mạch,” Kinh Thánh nói, đúng vào lúc mùa gặt. Nói cách khác, khi có một cuộc phục hưng lớn đang diễn ra, áp dụng nó về mặt thuộc linh, bà đã trở lại ngay trong mùa đó. Không có gì còn lại; bà không có gì cả.

⁶⁵ Và Ọt-ba, một trong những con dâu bà, khi bà nhìn vào những gì bà phải hy sinh, là một hình bóng của giáo hội hiện đại. “Nếu tôi phải đi qua đó, tôi sẽ phải tránh xa những buổi khiêu vũ của mình. Tôi sẽ phải rời xa thời gian quan trọng của mình, và những buổi nhóm xã giao của tôi.” Rồi nàng chỉ khóc, và hôn mẹ chồng mình, và quay trở lại.

⁶⁶ Nhưng đây là một bức tranh đẹp. Có một người tên là Ru-tơ, với bà, một người con dâu khác, là một hình bóng, một lần nữa, của Nàng Dâu dân Ngoại; người đã hôn mẹ chồng mình, và nói, “Con sẽ từ bỏ mọi thứ. Con sẽ đi với mẹ. Hãy để dân sự của mẹ là dân sự của con. Hãy để Đức Chúa Trời của mẹ là Đức Chúa Trời của con. Hễ nơi nào mẹ chết, con sẽ chết ở đó. Mẹ được chôn nơi nào, con sẽ được chôn ở đó.” Chính là điều đó. Đó là những gì Đức Chúa Trời muốn, không phải là ranh giới, nửa đường đó; nhưng một sự đầu phục tuyệt đối, trọn vẹn cho Nước Đức Chúa Trời. Nàng hôn bà.

⁶⁷ Và vì vậy Na-ô-mi nói, để làm nàng nản lòng, nói, “Tốt hơn con nên trở về với dân sự của mình. Mẹ già rồi, và không còn con trai nữa trong mẹ.” Và luật pháp là, rằng nàng phải chờ đợi một đứa con trai. Và nói, “Thế thì, mẹ không còn nữa. Và nếu mẹ có chồng, và mẹ sẽ có một con trai, con sẽ quá già để kết hôn với nó, vì vậy con cứ trở lại với dân sự của mình.”

⁶⁸ Nhưng Ru-tơ nói, “Con sẽ không quay lại.” Đức tin, đã bén rễ, có nền tảng! Đức tin trọn vẹn đã đến trong lòng Ru-tơ. Nàng nói “Con sẽ đi ngay với mẹ.” Và nàng đã bám lấy bà, giữ chặt bà. “Con sẽ ở nơi mẹ ở.” Tôi thích điều đó.

69 Và chúng ta đã làm quen với câu chuyện khi nó tiếp tục, rằng Bô-ô vĩ đại này, là chúa của mùa gặt, đang trong mùa gặt vào lúc đó, và là một người bà con với Na-ô-mi. Và khi bà tìm thấy Ru-tơ ở ngoài đó trong một sứ mệnh nhỏ, đang mót lúa, mỗi cọng rơm nhỏ mà nàng có thể nhặt lên, mà có một ít lúa mì ở trên nó, nàng đã giữ lấy nó, vì đó là sự sống. Bô-ô, là chúa của mùa gặt, ông đã ra lệnh rằng những thợ gặt của ông thỉnh thoảng sẽ thả xuống một ít, cho nàng. Và nàng nhặt nó lên, và với sự vui mừng. Và nàng đã dựng một cái tạp dề lớn đầy nó, ngày đó. Và khi Bô-ô, chúa mùa gặt, đi ra và nhìn xem Ru-tơ, và thấy sự chung thủy của nàng, ông đã yêu nàng.

70 Hãy xem Bô-ô đại diện cho Đấng Christ. Ông đã ở đâu? Bết-lê-hem. Ru-tơ đã đến đâu? Bết-lê-hem. Nàng đang mót lúa ở đâu? Tại Bết-lê-hem. Thấy tất cả những ý nghĩa thuộc linh đó đối với điều này ở đây, và bối cảnh của khung cảnh vĩ đại này đang diễn ra không? Đức Chúa Trời, biết điều đó ngay từ đầu!

71 Và bà bắt đầu đặt vấn đề với nàng dâu của bà, những gì nàng phải làm. Và, cuối cùng, Ru-tơ đã kết hôn với Bô-ô. Một người dân Ngoại kết hôn với một hoàng tử, lần nữa, ở xứ Giu-đa, và định cư và sống ở Bết-lê-hem.

“Ồ, hỡi người, hỡi Bết-lê-hem, người chẳng phải là nhỏ nhất trong tất cả các thành phố chính của—của xứ Palestine sao? Nhưng thật vui lòng Đức Chúa Trời, Đấng đã biết và từ gốc tích, từ ban đầu, để Con Ngài được sanh ra tại đó.”

72 Ngài biết mọi sự. Và Ngài làm điều đó thật đúng đắn. Và ở đó Ru-tơ đã kết hôn với Bô-ô. Và khi Ru-tơ và Bô-ô kết hôn...Nếu chúng ta có thời gian để đi vào câu chuyện tuyệt vời ở đó, mà là một trong những cảnh tình yêu vĩ đại nhất của mọi thời đại, khi Ru-tơ và Bô-ô kết hôn. Và anh em còn nhớ không?

Chúng ta hãy dừng lại một phút ở đây. Thật quá tốt để vượt qua!

73 Ru-tơ là dân Ngoại. Nàng không có quyền thừa kế với người Do Thái, giống như dân Ngoại chúng ta không có quyền thừa kế. Vì vậy, Na-ô-mi thực sự là người thừa kế. Vì vậy, bà đã mất tất cả gia sản ban đầu của mình. Tất cả tài sản của bà đã được bán đấu

giá công khai. Do đó, bà đã bị, bị dứt phép thông công, và đã đi khỏi.

⁷⁴ Bây giờ khi bà trở về, chỉ có một người duy nhất có thể chuộc lại cơ nghiệp đã mất của bà, đó là một người bà con gần nhất của bà. Và Bô-ô biết điều này, vì vậy ông phải làm cách nào đó để có được cô gái dân Ngoại này làm vợ. Và ông đã phải làm gì? Ông phải mua tất cả gia sản của Na-ô-mi, để có được trong cơ nghiệp này, mà Ru-tơ là một phần của cơ nghiệp của Na-ô-mi. Và người duy nhất có thể mua nó sẽ phải là một người bà con, họ hàng gần. Đó là luật cứu chuộc.

⁷⁵ Và cách duy nhất mà Đấng Christ từng có thể mua được gia sản của dân Y-sơ-ra-ên sa ngã, là trở nên một Người Bà Con. Cách duy nhất Đức Chúa Trời có thể cứu chuộc nhân loại, chính Đức Chúa Trời phải trở nên xác thịt. Và Chúa Jê-sus là Đức Chúa Trời đã trở nên người bà con với nhân loại. Ngài là Em-ma-nu-ên. Ngài trở thành người bà con. Ngài đã mặc lấy Ngài không phải là hình dạng của các Thiên sứ, nhưng là hình dạng của một đầy tớ đã rửa chân, và sống. Và những con cáo có hang, và chim trời có tổ, nhưng Ngài thậm chí không có một chỗ để gối đầu Ngài. Ngài ăn, Ngài đã uống, Ngài—Ngài đã khóc, Ngài cười, giống như những người khác. Và Ngài là Đức Chúa Trời, không phải là một tiên tri. Ngài là Đức Chúa Trời, bởi vì Ngài phải là người bà con để cứu chuộc nhân loại bị hư mất. Vì vậy, Bô-ô, trong hình bóng vĩ đại này, tại Bết-lê-hem; hãy nhìn vào nơi Người Bà Con này được sinh ra, đối với nhân loại, phải ở đó.

⁷⁶ Và rồi khi Bô-ô vĩ đại này đã cứu chuộc, ồ, ông phải bày tỏ công khai rằng ông đã chuộc lại tất cả gia sản bị mất của bà. Vì vậy ông đi đến cửa thành Bết-lê-hem, thành phố nhỏ đó lần nữa, và ông đã gọi các trưởng lão trong thành, và ông đã cho họ biết rằng ngày đó ông đã mua mọi thứ mà có...Na-ô-mi đã đánh mất. Mọi thứ mà bà đã mất, ông đã mua lại. Và ông đã đá chiếc giày của mình ra và ném nó lên trước dân sự, như là một dấu hiệu. “Và nếu có ai có lý do gì để nói điều gì đó, hãy nói điều đó ngay bây giờ. Vì đây là sự ghi nhớ, rằng tôi đã chuộc mọi thứ mà bà ấy đã đánh mất.”

⁷⁷ Ồ, chúc tụng Danh Chúa! Và khi Người Bà Con của chúng

ta đến, Chúa Jêsus người Na-xa-rét, sinh ra tại Bết-lê-hem. Ngài đứng trên đỉnh Gô-gô-tha, và nâng Ngài lên giữa Trời và đất, như một sự tưởng nhớ rằng Ngài đã cứu chuộc mọi thứ mà nhân loại đã đánh mất trong sự sa ngã. Làm sao con người có thể coi thường sự chữa lành Thiêng liêng và những quyền phép của sự sống lại của Đức Chúa Jêsus, khi một dấu hiệu công khai được thực hiện tại Đồi Sọ, rằng, “Ta đã cứu chuộc cả nhân loại, và mọi thứ mà họ đã từng đánh mất”? Đã cứu chuộc linh hồn chúng ta, cứu chuộc thân thể chúng ta, cứu chuộc mọi thứ mà chúng ta đã đánh mất trong sự sa ngã. Đấng Cứu Chuộc Sản Nghiệp của chúng ta đã đến và đã trở nên xác thịt, và ở giữa chúng ta, và dâng lên dấu hiệu, và nói, “Xong rồi.” Điều gì đã xong? Mọi thứ đã xong. Chúng ta chỉ đang đi ngay vào quyền thừa kế của chúng ta. Khi ngày tháng trôi qua, chúng ta đang bước đi ngày càng gần hơn.

⁷⁸ Bô-ô và Na-ô-mi...Sau khi kết hôn một thời gian, họ sinh ra một con trai, mà thêm vào dòng dõi, và đó là Ô-bết. Và ông cũng sanh ra đứa con trai của mình, là Y-sai. Và Y-sai có tám cậu con trai.

⁷⁹ Và chính là tiên tri vĩ đại Sa-mu-ên đã đến với bình dầu, tiên tri vĩ đại đã đi đến Y-sai, và nói, “Đức Chúa Trời đã chọn một trong những con trai của ngươi để cai trị và hầu việc dân sự Ta.” Và ở phía sau cánh đồng, trong một sân chăn chiên nhỏ, nơi một chàng trai nhỏ bé, hồng hào, trông có vẻ gầy gò được mang đến, Đa-vít, người già đến người trẻ nhất. Và Sa-mu-ên đã đổ dầu xúc trên chàng, trước sự chứng kiến của tất cả các anh em của chàng và những người đứng gần đó, và chứng minh rằng Đức Chúa Trời đã xúc dầu cho chàng làm vua. Đó là ở đâu? Bết-lê-hem. Vinh hiển thay Đức Chúa Trời trong Đấng Tối Cao! Không lạ gì, Bết-lê-hem, nơi ông được xúc dầu làm vua.

⁸⁰ Và đó là tại Bết-lê-hem, nơi Đa-vít được sinh ra. Và Con lớn hơn của ông, Chúa Jêsus, cũng phải được sinh ra tại Bết-lê-hem, bởi vì họ là một sự gắn bó chặt chẽ như vậy, giữa hai người, Cha và Con của Ngài. Không chỉ là Con vĩ đại này là Con duy nhất, Ngài là Rể và là Hậu tự của Đa-vít. Ngài thậm chí còn có trước Đa-vít. Ngài sẽ theo sau Đa-vít. Ngài đã có đời đời, từ đời đời, về

sau. Nhưng theo xác thịt, và mọi sự được ứng nghiệm, Ngài là Con vua Đa-vít. Ngài được sanh ra nhiều năm sau tại Bết-lê-hem này, thành phố nhỏ bị bỏ rơi này.

⁸¹ Nhưng mọi lúc, ở trong đó, anh em có để ý không? Có một sự mâu nhiệm vĩ đại, đầy quyền năng mà dường như không ai hiểu được. Đó cũng là điều xảy ra ở Bết-lê-hem của Đức Chúa Trời ngày nay. Có một—một dấu hiệu mâu nhiệm mà dường như không ai hiểu được nó. Đó là điều gì đó đi qua đỉnh đầu của mọi người. Họ dường như không hiểu được điều đó, cho dù những gì đã làm, hay những gì đã nói. Và phần mâu nhiệm của những điều đã được thực hiện, mọi người nhìn, nói, “Ồ, à, tôi nghĩ nó ổn thôi,” và tiếp tục. Nhưng họ không hiểu điều đó. Họ không thể nắm bắt được nó. Họ không thể hiểu thấu được nó. Đó là những gì Đức Chúa Trời đang làm ở Bết-lê-hem trong xứ Giu-đa. Ngài đang làm việc, tất cả những điều nhỏ bé này di chuyển lên, để đến với một cái đầu vĩ đại.

⁸² Đa-vít, ồ, khi ông là vua được xúc dầu, như một—một cậu bé, ông đã hơi gù lưng để ngược lên. Nhưng ông phải có điều gì đó trong ông mà trông giống như thật, đối với Đức Chúa Trời. Bé nhỏ của họ, nhỏ nhất trong gia đình. Những chàng trai còn lại, những người đàn ông to lớn đẹp đẽ, sẽ trông đẹp trai trong chiếc áo choàng của họ, và đội vương miện trên đầu họ. Nhưng Đức Chúa Trời đã tỏ cho thấy những gì Ngài nhìn vào; không phải hình dáng bên ngoài, nhưng bên trong của một người. Ngài nhìn vào lòng người đó. Và Ngài biết điều gì trong lòng Đa-vít, cho dù mào triều thiên trên ông như thế nào. Ngài biết Ngài đang tìm thấy Người một người mà là một người theo tấm lòng của Chính Ngài. Mà, Đa-vít sẽ là một người theo tấm lòng của Chính Ngài. Đó là lý do tại sao Ngài đã đổ dầu xúc, hay đã đổ nó trên Đa-vít. Mà, cái tên *Đa-vít* có nghĩa là “được yêu dấu.”

⁸³ Và nó được tượng trưng rõ ràng trong Chúa Jê-sus, Đấng Yêu Dấu, nhiều năm sau đó; Con vua Đa-vít, Đấng đã đến để làm trọn mọi điều đã được hứa. Thành phố Bết-lê-hem nhỏ bé này là nơi điều này đã xảy ra. Và cũng chính trên những ngọn đồi nhỏ của người Giu-đa nơi Đa-vít đã chăn bầy chiên của mình, nhiều năm sau đó, rằng các Thiên sứ đã hát mừng giáng sinh

đầu tiên của họ trên những ngọn đồi của xứ Giu-đa, nhìn xuống Bết-lê-hem. Bài hát mừng giáng sinh đầu tiên, “Đã sanh ra cho các người, tại thành Đa-vít, là Christ là Chúa.” Các Thiên sứ xuất hiện trước tiên, để hát, không phải tại Giê-ru-sa-lem, nhà thờ lớn; cũng không phải ở Ghinh-ganh; hay cũng không phải ở Si-lô, nơi họ đã có sự thờ phượng giáo phái tôn giáo mọi lúc. Nhưng đó là ở Bết-lê-hem bé nhỏ, nơi mà Thánh Linh của Đức Chúa Trời đã vận hành một đường lối màu nhiệm, mang lại điều gì đó. Nó đã ở đó.

⁸⁴ Đó là nơi Đấng Christ phải đến. Nó đã ở đó. Cũng chính trong thành phố nhỏ bé đó, với một vị Vua được sinh ra, mà một người mẹ, trinh nữ, đã sanh ra đứa con trai đầu lòng của mình. Nó đã che chở, và trú ngụ trong pháo đài nhỏ của nó, Vua của các vua và Chúa của chúa. Nơi mà Sa-mu-ên không chỉ đến để đổ dầu xức, nhưng Đức Chúa Trời tuôn đổ trên Ngài, và trên thế gian, Đấng Christ là Chúa. Các Thiên sứ đã báo trước sự đến của Ngài, và hát cho những người chăn chiên trên sườn đồi, những người đã đi theo vua Đa-vít, nhiều năm trước đó. Thấy sự màu nhiệm của Đức Chúa Trời, nó tuyệt vời thế nào không?

⁸⁵ Ngài được sinh ra trong vành đai lúa mì vĩ đại này, mà, khi lúa mì sanh ra, những nguyên tắc cơ bản của sự sống. Và Ngài là Bánh Sự Sống. “Ta là Bánh Sự Sống. Kẻ nào ăn thịt Ta và uống Huyết Ta thì có Sự sống Đời đời, và sẽ không bao giờ chết hay bị định tội, nhưng đã vượt qua sự chết mà đến với Sự Sống.”

⁸⁶ Bết-lê-hem. Tên beth-el. B-e-t-h, beth, beth trong tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là “nhà.” E-l là viết tắt của Elohim, chữ viết tắt của nó. Elohim có nghĩa là “Đức Chúa Trời.” B-e-t-h, beth; E-l, E-l là Elohim, là Đức Chúa Trời, Nhà của Đức Chúa Trời, nơi Bánh Sự Sống được đặt. E-l, h-e-m, hoàn thành nó, mang lại chữ l của bạn lần nữa với chữ e của bạn, có nghĩa là một “ổ bánh,” trong tiếng Hê-bơ-rơ, El-hem. E-l là Đức Chúa Trời, Elohim. B-e-t-h là bánh, hoặc b-e-t-h là...b-e-t-h là “nhà.” E-l là chữ Elohim, viết tắt. Thế thì E-l-he-m là “bánh.” Ngài là gì? Nhà Bánh của Đức Chúa Trời. “Nhà Bánh của Đức Chúa Trời.” Nhà, beth; Elohim, Đức Chúa Trời; El-he-m, bánh. “Nhà Bánh của Đức Chúa Trời,” có nghĩa là Bết-lê-hem.

⁸⁷ Ngài có thể được sinh ra ở bất cứ nơi nào khác ngoài điều đó? Nhưng nó được giấu kín với mọi người ngoài nhà tiên tri đó. Người nói, “Ngài sẽ đến từ Bết-lê-hem.” Họ đang nhìn vào Giê-ru-sa-lem. Họ đang nhìn vào tất cả các Si-lô lớn. Họ đang nhìn khắp mọi nơi. Nhưng Ngài đến từ Bết-lê-hem, vì đó là Nhà Bánh Sự Sống của Đức Chúa Trời. Ngài là kho bánh của Đức Chúa Trời, đối với thế gian. Ngài ở đó, được sinh ra tại Bết-lê-hem. Ngài không thể được sinh ra nơi nào khác.

⁸⁸ Có thể có nhiều điều tuyệt vời, khi tôi đang nghiên cứu tuần này về những khía cạnh thuộc linh khác nhau với điều đó, tại sao Ngài phải được sinh ra tại Bết-lê-hem. Khi tôi đụng đến một vài nơi này, Đức Thánh Linh thật sự bắt tôi đi. Và tôi nói, “Ôi Chúa, thế là đủ. Con hiểu điều đó bây giờ.”

⁸⁹ Ngài không thể được sinh ra ở nơi nào khác ngoài Bết-lê-hem. Đó là nơi của bánh của dân tộc. Đó là bánh của cả nhà Y-sơ-ra-ên, đến từ đó. Và Ngài là Bánh Sự Sống đến từ Trời, Ma-na thuộc linh; phải đến từ Bết-lê-hem, ngành bánh mì, nơi có bánh mì. Bết-lê-hem, sự nướng bánh. Bây giờ, Chúa Jêsus là Bánh Sự Sống, “Con người có thể ăn bánh từ đó,” Ngài phán, “và không bao giờ chết.”

⁹⁰ Một sự kiện lớn khác mà tôi sẽ không quên nhắc đến, đó là khi Đa-vít ở trong thời kỳ tội tệ nhất của mình, khi ông là một kẻ chạy trốn. Ông đã được xúc dầu rồi. Ông biết ông là gì. Ông là vua. Đức Chúa Trời đã phán vậy. Và tuy nhiên ông đã bị ghét. Ông đang đứng giữa hai ngọn lửa lớn. Ở đây là những người Phi-li-tin, ở một phía, đuổi theo sau ông; ở đây là Sau-lơ, ở phía bên kia. Và ông là một người không có quốc gia.

⁹¹ Cũng như Hội thánh đứng ngày hôm nay, Hội thánh hằng sống thật của Đức Chúa Trời, không có một giáo phái hay bất cứ điều gì khác. Nó đứng một mình. Nhưng, tuy nhiên, Nó đã được xúc dầu trên Nó. Nó biết Nó là gì.

⁹² Làm thế nào nó có thể ứng nghiệm, ma quỷ ở cả hai phía, đang điều khiển Đa-vít? Ông đã ẩn nấu, trong những thành trì trong đồng vắng và trong những hang động, cố gắng che giấu, với một nhóm nhỏ những chiến binh trung thành, chỉ một số ít

người tin giống như ông. Nhưng những người đó tin Đức Chúa Trời, rằng đó sẽ là vua.

⁹³ Ngày nay, những người tin cũng vậy, họ bị giấu kín, từ nơi này đến nơi khác, nhưng họ biết Đấng sẽ đến làm Vua. Tôi không quan tâm ai sẽ là Tổng thống. Chúng ta biết Ngài đang đến. Và nhìn xa hơn nó đã từng làm, khi khoa học đang cố gắng vượt qua, nói, “Họ có thể xây dựng một người. Họ có thể làm điều này. Và họ có thể lấy một con thỏ, và lấy phấn hoa và tạo ra một con thỏ khác, và vân vân,” cố gắng bác bỏ Lời Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, có một dân sự tin Đức Chúa Trời, họ đã đứng vững như họ đã từng làm. Cho dù điều gì đến hay đi, họ vẫn tin Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đúng. Họ nắm giữ bàn tay không thay đổi của Đức Chúa Trời. Ở giữa trận chiến, giữa nước mắt, giữa bệnh tật và sự chết, và mọi thứ, họ vẫn nắm giữ bàn tay không thay đổi của Đức Chúa Trời. Họ biết rằng Ngài là Vua sắp đến.

⁹⁴ Người ta, ngày nay, cười nhạo và chế giễu họ, và gọi họ là “thánh giết gân,” gọi họ mọi thứ người ta muốn. Nhưng họ là những chiến binh của Đức Chúa Trời trung tín đứng trên cương vị của nhiệm vụ. Có thể gọi họ là một “nhóm chữa lành,” anh em có thể gọi họ là một “nhóm người cuồng tín,” hay bất cứ điều gì anh em muốn. Họ bám lấy Vua đó. Họ biết Ngài đang đến trong quyền năng. Mặc dù họ lấy Danh Ngài làm chơi, và chế giễu và làm trò cười, gọi những người mà tin Ngài, “những kẻ bị ruồng bỏ, một đám người không tốt đẹp,” điều đó không làm phiền họ chút nào. Họ ở lại đứng với nhiệm vụ của mình.

⁹⁵ Những chiến binh đó ở với Đa-vít, đã ở lại ngay bên cạnh ông. Nếu một người Phi-li-tin đến, ông phải chiến đấu. Cho dù đó là ai, họ đã được chọn, mọi phía. Đa-vít tội nghiệp, trong tâm trí ông, tất cả đều lộn xộn; ông nghĩ, “Làm sao có thể được, Chúa ôi?”

⁹⁶ Anh em biết đấy, những người lãnh đạo đôi khi trải qua những điều mà hội chúng không biết họ đang trải qua điều gì. Khi anh em nghĩ về những lời hứa Đức Chúa Trời đã hứa, thế thì tại sao nó không ứng nghiệm? Họ không nói với hội chúng của họ, họ không nói với những người mà họ kết giao, nhưng có nhiều sự xáo động trong lòng của một nhà lãnh đạo chân chính.

⁹⁷ Đa-vít đang ngồi ở đó, cổ họng của ông—ông đang nóng cháy. Đó là giữa mùa hè. Người Phi-li-tin đang lợi dụng sự chia rẽ đó giữa Đa-vít và Sau-lơ. Và Sau-lơ tìm kiếm Đa-vít, ở mọi nơi, và người Phi-li-tin, và rồi người Phi-li-tin đang tìm kiếm dân Y-sơ-ra-ên. Nói về một thời kỳ lộn xộn? Gần giống như bây giờ. Đa-vít đã ẩn náu trong nơi nhỏ bé này, trong nơi trú ẩn nhỏ bé này, mọi nơi ông có thể đến, những thành trì nhỏ mà ông có thể nắm giữ. Rồi ông đi lên núi, vào giữa mùa hè, nóng nực đó, khi sức nóng kinh khủng, cổ họng ông bị khô, và sự bối rối và sợ hãi trong lòng, và tự hỏi. “Ôi Đức Chúa Trời, làm sao có thể được? Ngài đã đổ dầu đó trên con, không phải vì con đã tự chọn mình, nhưng Ngài đã chọn con. Tại sao Ngài gọi con từ nơi chần chừ, ra ngoài kia, và bảo con Ngài ban cho con điều này, để phục vụ dân sự Ngài, và ở đây Ngài đã giữ con ở giữa những tình cảnh khó khăn, ở mọi nơi?” Điều đó đang đi xuyên qua trái tim ông.

⁹⁸ Ông ngồi trên đồi, và ông nhìn xuống. Và ở đó người Phi-li-tin đã đến và đóng quân ngay tại Bết-lê-hem, quê hương nhỏ bé của ông. Lúc đó, thành phố nhỏ của ông nằm dưới sự kiểm soát của chính quyền kẻ thù. Không chỉ thế, mà nhà của chính cha ông, nhà của Y-sai, cũng ở dưới ách nô lệ với người Phi-li-tin. Đó là dân tộc của chính ông, giáo hội của chính ông, chống lại ông. *Đây* là kẻ thù mà ông đang chiến đấu. *Đây* là những người trong giáo hội mà ông đang chiến đấu. Không phải vì ông muốn, nhưng vì ông bị ép buộc phải làm điều đó.

⁹⁹ Nhiều lần chúng ta buộc phải làm những điều và nói những điều mà chúng ta không muốn nói, một nhà lãnh đạo thuộc linh thực sự, nhưng ông bị buộc phải làm điều đó. Ông phải đứng về phía mình và thể hiện bản lĩnh của mình. “Tôi sẽ nhận lấy con đường với số ít người bị khinh thường của Chúa,” tác giả bài hát nói.

¹⁰⁰ Vì vậy, ông đã ở đó, vào ngày nóng nực đó, không nghi ngờ gì, đi tới đi lui, và nhìn xuống thung lũng dài đó, trong khoảng hai mươi lăm dặm dưới đó, và trở lại. Đó là nhà của chính cha ông, trong—trong ách nô lệ với người Phi-li-tin. Có Sau-lơ, ngay phía bên kia. Sự...Và ở đây người *này* đến, ngồi ngay giữa, đấy, để đứng về phía nào. Thấy thời đại vĩ đại mà dân Y-sơ-ra-ên bị

tan rã, giáo hội tan rã trong những giáo phái khác nhau, như có thể nói. Đây là Đa-vít đang đứng phía sau *đây*, không biết phải làm gì, và tuy nhiên biết rằng sự xúc dầu đã yên nghỉ trên ông. [Băng trống—Bt.] Họ biết rằng sự xúc dầu đã có ở đó. Họ biết Đa-vít sẽ làm vua. Ha-lê-lu-gia!

¹⁰¹ Chúng ta biết Ai sẽ là Vua. Không quan trọng ai sẽ là Tổng thống. Tôi biết Ai sẽ là Vua. Ngài sẽ là Vua. Tôi biết phải có điều gì đó, để đứng vững, nhưng xin Chúa giúp tôi nhắm mắt lại với những giáo phái và mọi thứ khác. Hãy nhìn qua cảnh tượng thuộc linh đó, nơi xa kia, rằng Ngài là Vua sắp đến. Tôi sẽ hầu việc Ngài. Nếu đó là sự chết, hãy để tôi chết. Nếu đó là gia đình tôi, đó là những người thân yêu của tôi, nếu đó là giáo phái của tôi, đó là mọi thứ, hãy để tôi hầu việc Ngài. Tôi sẽ ở lại với Ngài. Đó là những chiến binh của Đức Chúa Trời, giống như đã ở với Đa-vít. Họ đã cầm trên tay thanh gươm của họ, bước đi, bất cứ lúc nào. Đó là cách những chiến binh của Đức Chúa Trời bước đi, sẵn sàng.

¹⁰² Kẻ thù nói, “Anh phải uống một chút, thì mới hòa đồng.”

¹⁰³ “Ta không đụng đến những thứ ô uế của các ngươi.” A-men. Đó là kẻ thù. Đó là chiến binh của nó.

¹⁰⁴ “Ồ, anh sẽ không từ bỏ thứ cuồng tín thánh đó mà anh tin sao?”

¹⁰⁵ “Tôi sẽ tin Đức Chúa Trời. Tôi sẽ đứng vững.” Thế đấy. Đó là những chiến binh.

“Ồ, ý anh là...Không có chuyện như sự chữa lành Thiêng liêng.”

“Đó là những gì anh nghĩ. Tôi biết rõ hơn.” Thấy không?

¹⁰⁶ “Không có chuyện như phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Những ngày đó đã trôi qua.”

¹⁰⁷ “Đó là những gì anh nghĩ. Tôi đã nhận được Nó rồi. Anh thật quá trẻ để nói với tôi bất cứ điều gì về Nó.”

¹⁰⁸ Họ biết sự xúc dầu đang ở trên anh chàng nhỏ bé trông có vẻ hồng hào đó. Họ biết ông sẽ là vua.

¹⁰⁹ Nhưng Đa-vít, trong tâm trí của chính mình, đã bối rối. Tôi có thể tưởng tượng. Chúng ta hãy xem ông ấy một phút. Đi trở lại đó và ngồi xuống. Nhìn xuống đó và nghĩ, “Thành phố yêu dấu của tôi, Bết-lê-hem, hãy nhìn nó ở đó: nơi những điều vĩ đại của Đức Chúa Trời đã xảy ra; nơi sinh ra cha của cha của cha của cha tôi; nơi mà bà-cổ-cổ-cổ-cổ tôi, ở nơi xa kia, đã thốt ra trong bà, vào lúc sinh ra của Giu-đa, từ chi phái mà tôi đến, nơi xa kia đã đặt ra điều gì đó siêu nhiên. Bà đã thốt ra chỗ của họ. Và ở đó Giô-suê đã đặt đứa con trai đó, ngay trong nang...Và qua đó đã xảy ra tất cả những điều này ở đây. Nó phải là vậy. Con là người chăn chiên, và Ngài đã đổ dầu trên đầu con. Ngài đã phán con sẽ là vua. Con tin Ngài. A-men.”

¹¹⁰ Rồi ông quay trở lại và nhìn xuống đó, và nghĩ, “Ồ, con đường dưới kia trong thành phố nhỏ bé của tôi, nơi tôi được sinh ra, nhóm nhỏ đó nơi tôi đã ở cùng, những ngày xưa tốt đẹp.”

¹¹¹ Sẽ tốt hơn nếu những người Giám Lý nhìn lại những ngày xưa tốt đẹp của họ, khi họ còn ít và xa cách, trong những ngôi trường nhỏ ở ngoài đây ở nước Mỹ, ngã xuống dưới Quyền năng của Đức Chúa Trời, và tạt nước vào mặt họ. Sẽ tốt hơn cho các bạn những người Báp-tít cũng nhìn lại nơi mình đến, và những người còn lại của họ. Các bạn, người Ngũ Tuần, hãy nhìn lại mình từ đầu đến. Đúng vậy.

¹¹² Trong sức nóng của trận chiến ở đây, Đa-vít bắt đầu suy nghĩ. “Ồ, tai có thể nhớ những đêm ta đã nằm trên sườn đồi đó. Ta nhớ khi ta quan sát chúng những ngôi sao, cách chúng di chuyển, lên phía trên, và cách Đức Chúa Trời đã nói chuyện với tấm lòng của ta khi còn bé. Ta có thể nhớ khi ta đã ở trong Thánh Linh như vậy, một ngày nọ, nhìn vào những đám mây và đồng cỏ xanh tươi rợp bóng, cho đến khi ta hét lên, trong Thánh Linh, và hát:

CHÚA là đấng chăn giữ tôi; Tôi sẽ chẳng thiếu thốn gì.

Đúng thế, dầu khi tôi đi qua trũng bóng chết, tôi sẽ chẳng sợ tai họa nào: vì chúa ở cùng tôi...”

¹¹³ Ồ, chào ôi! Ở đây ông đã ở, ngay trong hàm của sự chết, ngay lúc đó, ở cả hai phía. “Đúng thế, dầu khi tôi đi qua trũng của bóng chết! Những ngày xưa tốt đẹp, khi Thánh Linh ở với tôi, khi Đức

Chúa Trời ở cùng tôi! Tôi đã hát ngợi khen Ngài. Tôi vui thích Ngài.

114 “Tôi nhớ một lần, sư tử già đến gần, một buổi sáng, và bắt một con chiên của tôi. Và Thánh Linh của Đức Chúa Trời đã đến trên tôi, và tôi đi ra và chop lấy nó và xé nó ra từng mảnh. Tôi nhớ sự giải cứu đó. Ồ, tôi có thể nhớ chiều tối hôm đó, ngay trước khi mặt trời lặn, một con gấu đi vào và bắt một con chiên, và tôi đã giết nó. Sự giải cứu vĩ đại!

115 “Tôi nhớ khi tôi hát những lời ngợi khen Ngài, trong những ngày thơ ấu của tôi, khi tôi chăn chiên. Ôi Chúa, xin đưa con trở lại nơi đó. Đưa con trở lại với tình yêu đầu tiên của con. Xin đưa con trở lại, và ban lại cho con cây gậy của người chăn chiên. Xin ban lại cho con bầy chiên của con. Xin để con một mình, phía sau đó, để thờ phượng Ngài.”

116 Điều đó, đôi khi chúng ta nghĩ thế. Nhưng chúng ta đang ở trong sức nóng của trận chiến. Điều gì đó phải được thực hiện. Chúng ta đã từng là, những chàng trai. Bây giờ chúng ta là những người trưởng thành. Cuộc chiến đang tiếp diễn. Tôi nhớ khi mùn cửa bị giẫm nát, trên nền nhà, và mọi người la lớn và la hét. Và anh em không thể đi khắp nơi, không nơi nào ở đây, cho mọi người. Nhưng ngày nay không phải như vậy. Trận chiến đang tiếp diễn. Ồ! Đó không phải là William Branham, thầy giảng trẻ tuổi, nữa. Anh em phải tạo ra điều gì đó. Vâng, thưa quý vị. Phải có điều gì đó khác biệt. Thời gian đang tiếp tục. Trận chiến đang tiếp diễn. Sức nóng đang tiếp tục. Thì giờ được giải cứu, dân sự, mỗi người được tìm thấy trong Sách. Bây giờ thì giờ đã đến.

117 Đa-vít, và tất cả sự bối rối của ông, đi tới đi lui, và suy nghĩ. “Ồ, ngày nóng nực này! Chà! Ồ, thật nóng! Ồ, Sau-lơ có thể đến từ cách này, người Phi-li-tin đến từ cách này! Quân đội, xung quanh, mọi nơi. Và chúng ta ở đây, đang ngồi trong miệng một hang động. Và, tuy nhiên, dầu xúc trên con. Làm thế nào điều đó có thể được? Ôi Chúa, làm sao có thể được? Ồ, con ước gì mình được uống.” Rồi tâm trí ông quay trở lại, để đi xuống đó bởi các cửa thành Bết-lê-hem. Có một cái giếng. Thật sự không có nước ở đâu giống như nước đó.

¹¹⁸ Anh em biết đấy, Palestine có một số nguồn nước xấu. Họ có những dòng nước độc ác. Và họ thậm chí bị sốt nước đen và các thứ, trong họ. Và phần lớn nó là nước kiềm, mà sẽ giết chết anh em.

¹¹⁹ Nhưng Bết-lê-hem cũng là nước rỉ ra của tỉnh đó. Không có nước như Bết-lê-hem có. Đa-vít thường nghĩ, “Khi tôi dắt chiên và bắt đầu buổi sáng, tôi sẽ đi bên cái giếng cổ đó và uống. Ồ, thật mát mẻ, và thật ngọt ngào, và nó làm dịu cơn khát làm sao!”

¹²⁰ Bây giờ cổ họng của ông đang, tuy nhiên, được xúc dầu. “Ồ, ước gì tôi thật được uống nước đó!” Bây giờ những chiến binh của ông...Và ông đã hét lên, trong sự tuyệt vọng của mình, “Ồ, nếu ai đó lại mang cho tôi nước uống từ cái giếng xưa đó ở Bết-lê-hem!” Ồ, sau khi mơ về tất cả những ngày thơ ấu của mình và những chiến thắng, và thấy ông ở nơi mà ông đang ngồi ở đây giữa những ngọn lửa, ông la lên, “Ồ, ước gì ai đó có thể mang nước đến cho tôi từ Bết-lê-hem!”

¹²¹ Bây giờ, những chiến binh của ông không thể thông giải được suy nghĩ của ông, nhưng, thừa anh em, họ yêu mến ông với tất cả những gì có trong họ. Sự ham muốn nhỏ nhất của ông là một mệnh lệnh đối với họ. Ba trong số những chiến binh gan dạ của ông đã rút gươm của họ, xông ngang qua trại quân, và cắt đứt con đường của họ, hai mươi lăm dặm. Đa-vít, trong lúc họ đang đi, đã tự hỏi, “Họ ở đâu? Họ đã làm gì? Họ đã đi đâu? Họ có biết họ đang gây nguy hiểm cho sự sống của họ không?” Họ ở ngay trong hàm của sự chết, qua một đường dài hai mươi lăm dặm, nằm trong ổ phục kích ở khắp mọi nơi. Và những thanh gươm lập lòe, và những cái khiên nổ tung. Nhưng người của họ, người anh em của họ mà họ tin rằng sẽ là vua, muốn uống rượu.

¹²² Ồ, thừa anh em, tôi tự hỏi liệu những chiến binh ngày nay có muốn cắt đứt đường lối của họ qua chủ nghĩa hình thức, sự nghi ngờ và sự không tin không, để làm tươi mới lại trong sự Hiện diện của Chúa, những ước muốn của Ngài? “Sự ham muốn ít nhất của Ngài; nếu đó là châu Phi, Ấn Độ, nếu nó đi qua đường phố, bất cứ nơi nào. Sự ước muốn ít nhất của Ngài, Chúa ôi, là mạng lịnh của con. Sự chết không có ý nghĩa gì đối với con. Sự ưa chuộng của dân chúng ư? Chao ôi! Những gì con có, những

gì con sẽ có, không có ý nghĩa gì, Chúa ôi. Là để làm trọn những ước muốn của Ngài.” Đó là những chiến binh đang đứng bên cạnh Ngài. “Nếu họ gọi tôi là ‘thánh giết gân,’ nếu tên tôi bị tai tiếng, nếu họ đá tôi trên đường phố, điều đó không quan trọng. Ước muốn của Ngài là mệnh lệnh của con.” Đó là người lính thực sự.

¹²³ Họ đã làm gì? Họ đã chiến đấu xuyên qua con đường của họ, cho đến khi họ đến được cái giếng đó. Họ múc xô nước ra. Và ở đây họ quay trở lại, chiến đấu, cắt đứt con đường của họ từ phải sang trái, cho đến khi họ đến trước mặt Đa-vít. Nói, “Đây này, thưa chúa.”Ồ, chao ôi! Gì vậy? Một người mà đã bị sỉ nhục. Người mà bị giáo hội ghét. Một người bị nhà vua ghét. Người mà bị người Phi-li-tin ghét. Một người mà gần như bị ghét bỏ ở khắp mọi nơi. Nhưng một nhóm nhỏ đi theo ông, họ biết rằng ông là vị vua sắp đến.

¹²⁴ Hôm nay, tôi biết anh chị em. Chúng ta hát những bài hát tuyệt vời. Chúng ta xây dựng những nhà thờ lớn. Chúng ta có những bài quốc ca tuyệt vời và mọi thứ. Chúng ta ngợi khen Ngài, như thế. Nhưng Chúa Jêsus phán, “Trong lòng các ngươi cách xa Ta lắm, vì các ngươi dạy về Giáo lý những điều răn của con người.” Hãy để Đức Thánh Linh đến và làm điều gì đó trong hội thánh, tỏ cho thấy sự Hiện diện của Chúa Jêsus Christ, họ sẽ đuổi anh em ra khỏi cửa. “Sự các ngươi thờ phượng Ta là vô ích. Họ thờ phượng, nhưng các ngươi làm điều đó vô ích, sự dạy dỗ vì Giáo lý những truyền thống của loài người.”

¹²⁵ Nhưng có những chiến binh tin Ngài. Có những chiến binh đứng bên Nó, với sự hiểu biết thuộc linh, giống như ở Bết-lê-hem bé nhỏ nơi xa kia. Thấy không? Chắc chắn, là vậy.

¹²⁶ Đa-vít lấy xô nước này lên. Ông đã nhìn vào nó. Và Kinh Thánh nói rằng ông đã đổ nó xuống đất, nói, “Lạy Chúa, con hẳn không uống nước đó, bởi vì những người này, của con... Những chiến binh của Ngài đã liều mạng sống của họ, để đi đến nơi xa kia và mang nước này đến cho con. Đó là máu của những người này. Con không thể làm uống.” Và dòng nước ngọt ngào này mà họ đã liều mạng sống của họ, và phá vỡ những phòng tuyến của kẻ thù, để đi đến nơi xa kia và lấy, Đa-vít đã đổ nó xuống đất,

như một cửa lễ dâng cho Chúa. Nó không có ý nghĩa. Nó chỉ làm ứng nghiệm lời Kinh Thánh.

¹²⁷ Bởi vì, mặc dù Chúa Jêsus, từ Bết-lê-hem, là Bánh Sự Sống, Ngài cũng là Nước Sự Sống. Chắc chắn, là vậy. Và Ngài đã làm gì? Ngài được tượng trưng trong cả Đa-vít và các chiến binh, bởi vì Ngài là Vua, và Ngài là chiến binh Đấng đã đến và phá vỡ chiến tuyến của kẻ thù. A-men. Đã chinh phục sự chết, âm phủ, và mồ mả, đã đổ Huyết của Chính Ngài, để Giảng 3:16 có thể được ứng nghiệm.

Vì Đức Chúa Trời thật yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Ngài sẽ không bị hư mất, nhưng sẽ có sự sống đời đời.

¹²⁸ Rằng, Ngài không ban cho nước để đại diện, nhưng Ngài là Nước; một dân bị hư mất, một dân đang hư mất mà có thể có Sự sống. Ngài đã làm điều đó như thế nào? Qua Huyết của Chính Ngài, bằng cách đổ Nó ra. Không làm đổ Nó; đó là một tai nạn. Ngài đã đổ Nó ra, một cách tự do, tại Đồi Sọ, sau khi Ngài đã phá vỡ mọi phòng tuyến của kẻ thù, và đổ ra Huyết Sự Sống của Ngài, để Ngài có thể là giỗ bánh cho thế gian.

Và Nguồn suối Huyết tuôn tràn,
 Từ hồng Em-ma-nu-ên phát nguyên,
 Tội nhân nhúng mình dưới suối huyết này,
 Sạch hết mọi gian ác liền.

¹²⁹ Đó là lý do Ngài được sinh ra tại Bết-lê-hem. Đó là lý do tại sao Ngài phải đến, bởi vì nó là trung tâm bánh, Bánh Sự Sống. Đó là trung tâm nước. Đó là gì? Dòng Nước Sự Sống. Và trong Chúa Jêsus là cả, Bánh Sự Sống và Nước Sự Sống, do đó Ngài phải đến và sinh ra tại Bết-lê-hem.

“Hỡi Bết-lê-hem xứ Giu-đê, ngươi chẳng phải là nhỏ nhất giữa hết thảy các hoàng tử lớn sao? Ngươi chỉ là một thầy giảng bình thường, hèn mọn. Ngươi chỉ là một người nhỏ bé, nhưng từ trong ngươi sẽ đến Đấng Cai Trị mà gốc tích từ xưa, từ đời đời đến đời đời. Những điều trước đây của Ngài đã xảy ra từ đời đời, và từ đời đời cho đến đời đời.”

130 Đó là lý do tại sao Ngài được sinh ra tại Bết-lê-hem xứ Giu-đê. Nó là cái nôi của Ngài. Và, thừa anh em của tôi, nơi Ngài muốn được nâng niu hôm nay là trong chính con người anh em, chính tấm lòng của anh em, để Ngài có thể bày tỏ, từ anh em, Nước Sự Sống, cho một dân hư mất, và Bánh Sự Sống, cho một dân đang chết đói. Ngài là Bánh và Nước của Sự Sống, là hai thứ thiết yếu cho sự sống của con người, là Bánh và Nước. Nó được hứa, chắc chắn.

131 Chúng ta hãy cúi đầu một lát. Và trong khi làm như vậy, tôi muốn các bạn tập trung chú ý. Bạn đã bao giờ đến Bết-lê-hem, sáng nay chưa? Nếu bạn chưa bao giờ đến Bết-lê-hem...

132 Nó cũng được gọi là Ép-ra-ta của—của Bết-lê-hem, Ép-ra-ta của Bết-lê-hem. Ép-ra-ta có nghĩa là “gốc rễ,” xuất phát từ chữ h-e-m-p. *Hemp* có nghĩa là “gốc rễ.” Và khu vực cổ xưa ở đó được gọi là Ép-ra-ta, có nghĩa là, “đó là sự bắt đầu của sự sống.” Đấng Christ đã phán, “Nếu các ngươi cứ ở trong Ta! Ta là Gốc Nho và các ngươi là nhánh.” Ngài là Gốc Rễ của mọi Sự Sống.

133 Nếu bạn chưa bao giờ đến Bết-lê-hem, Ép-ra-ta thành Bết-lê-hem, hãy đến sáng nay. Và tiếp nhận Ngài như là Đấng Cứu Rỗi của bạn, và Ngài sẽ tha thứ cho bạn về tội lỗi của bạn. Bạn sẽ giơ tay lên với Ngài chứ? Và nói, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin thương xót con bây giờ. Bây giờ con, ở đây, đến với Chúa Jê-sus, với cả tấm lòng. Con đến với Bết-lê-hem của Ngài, Nước và Bánh Sự Sống. Bây giờ con tin nhận Ngài là Đấng Cứu Rỗi của cá nhân con.” Xin Chúa ban phước cho anh, anh bạn trẻ phía sau đó. Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Xin Chúa ban phước cho cháu, cháu bé.

134 Có người khác không? Nói, “Bây giờ tôi đến; không có gì trong tay. Tôi đứng, khát. Cổ họng tôi bị khô. Tôi đang tự hỏi tôi có thể đi đâu và tìm thấy Sự sống thật. Tôi đang tự hỏi. Tôi đã gia nhập các giáo hội.” Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi. “Tôi đã gia nhập các giáo hội, tôi đã làm mọi thứ tôi biết làm, Anh Branham, nhưng tôi chưa bao giờ chạm đến nguồn ban Sự sống thật đó. ‘Bây giờ con đến, Chúa ôi, để nhận lãnh Nó.’” Ngài ở đây vì bạn. Mời các bạn giơ tay lên? Nói, “Ấy là con, Chúa ôi. Con là người đang đứng, và có nhu cầu.”

Xin Chúa ban phước cho anh chị em, trong khi chúng ta cầu nguyện.

¹³⁵ Ôi Chúa là Đức Chúa Trời, Sứ điệp ngắn quăng này đã mang đến từ Kinh Thánh, mặc dầu, trong tất cả các biểu tượng của nó mà Ngài đặt nó ở đó, có lẽ. “Nó được che giấu khỏi đôi mắt của những người khôn ngoan và cẩn trọng, và được bày tỏ cho những con trẻ muốn học biết.” Thật Bết-lê-hem bé nhỏ đó, nhỏ bé nhất trong tất cả họ! Làm thế nào nhà tiên tri nói điều đó? “Người không phải là nhỏ nhất trong tất cả các hoàng tử sao?” Nhưng Đức Chúa Trời rất vui lòng mang đến, từ nơi tầm thường nhỏ bé đó, Đấng Cai Trị của Y-sơ-ra-ên. Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, từ một nhóm người nhỏ bé được rửa sạch bởi dòng máu đỏ thắm của Đức Chúa Jêsus, Ngài sẽ mang đến, qua nhóm người đó, nơi nào đó, Chúa ôi, trên khắp thế gian này, Đấng Christ lần nữa, mà sẽ cai trị tất cả các nước bằng một cây gậy sắt.

¹³⁶ Con cầu xin Ngài, lạy Cha là Đức Chúa Trời, rằng Ngài sẽ thương xót mỗi người trong chúng con là những người đang có mặt bây giờ, và xin cho chúng con đến Bết-lê-hem của Ngài. “Ô hãy đến, hỡi những người trung tín,” chúng con đang hát, “hãy đến Bết-lê-hem.” Lạy Chúa, xin cho họ thấy rằng không phải đi đến một thành phố nhỏ, nơi xa kia, mà đã từng là một biểu tượng. Nhưng hãy đi đến với thực tế, Chúa Jêsus Christ, Bánh và Nước Sự Sống của Đức Chúa Trời.

¹³⁷ Những người này giơ tay lên, xin tiếp nhận họ vào Vương quốc Ngài, ngay bây giờ, Chúa ôi. Vì chính bởi đức tin của họ mà họ tiếp nhận Ngài. Đó là bởi đức tin mà họ giơ tay lên. Và chính bởi đức tin mà con tin rằng Ngài tiếp nhận họ. Xin gìn giữ họ, Chúa ôi, tại Bết-lê-hem, nơi họ sẽ không bao giờ đi lạc hay bỏ đi như Na-ô-mi. Nhưng xin cho, nếu thời gian trở nên khó khăn, xin cho họ ở lại ngay tại Bết-lê-hem. Nó sẽ tốt hơn, dần dần. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

¹³⁸ Bây giờ con cầu xin Ngài thương xót những người đau ốm và bệnh tật. Có những người ở đây, Chúa ôi, là những người cần sự đụng chạm chữa lành của Ngài. Ôi Chúa, Ngài đã khôi phục lại Bết-lê-hem với tất cả sự vinh hiển trước đây của nó. Ngài đã phục hồi cho nó trong thời gian suy sụp, khi nó bị đau. Ngài đã

mang bà ấy trở lại và mang Na-ô-mi về vào mùa lúa mạch. Và bây giờ, Cha ôi, chúng con cầu xin Ngài mang đến mọi Na-ô-mi, và mọi người ở đây, có nhu cầu. Con cầu nguyện, lạy Chúa. Ôi Chúa, thật là mùa lúa mạch. Bánh lúa mạch lớn đã được nhìn thấy, lăn xuống đồi, vào trong trại quân thù. Con cầu xin, Chúa ôi, rằng Ngài sẽ mang ổ bánh lúa mạch lớn đó vào trong tòa nhà này bây giờ, và rằng Nó có thể là sự chuộc tội cho sự—sự bệnh tật của dân sự, cũng như tội lỗi. Và chữa lành mọi người ở trong sự Hiện diện Thiêng liêng.

¹³⁹ Con chỉ cảm thấy, Chúa ôi, có lẽ đó chỉ là cảm xúc cá nhân của riêng con, nhưng con cảm thấy rằng Ngài đang ở gần, sự gần gũi của Ngài bây giờ ở trong đây. Con tin rằng Ngài ở đây. Và con nói điều này không phải vì dân sự; Ngài là Đấng biết tấm lòng của con người. Con cầu nguyện, Chúa ôi, rằng bằng cách nào đó họ sẽ nắm bắt được khái tượng, sáng nay, giống như những chiến binh kia. Đó là Võ Sở Bất Năng vĩ đại của Ngài, Quyền Năng vĩ đại của Ngài, Sự Hiện Diện vĩ đại của Ngài. Ngài, những gì Ngài là, Con Đức Chúa Trời, Vua, Đấng được xúc dầu, mà Ngài ở giữa chúng con! Họ sẽ bắt gặp cái nhìn thoáng qua của Nó, trong linh hồn của họ, và được chữa lành khỏi những bệnh tật của họ. Con cầu xin lời cầu nguyện này, khi con đặt nó cho họ, trong Danh Chúa Jêsus Christ, Con Ngài. A-men.

¹⁴⁰ Tôi tin Đức Chúa Trời, tất cả Lời Ngài, tin rằng mọi phần của Lời Ngài đều được hà hơi thiêng liêng. Tôi tin rằng Ngài không phải là “Ta đã có,” nhưng Ngài là “TA HIỆN CÓ,” một sự Hiện diện luôn hằng sống. Tôi tin rằng, ngay bây giờ, ở giữa những người ở đây.

¹⁴¹ Các bạn nào đã giơ tay lên, hãy tìm cho mình một hội thánh. “Hãy chịu phép báp-têm, nhận Danh Chúa Jêsus Christ, kêu cầu Đức Chúa Trời, rửa sạch tội lỗi anh em,” tin rằng sự Tái lâm của Ngài, cũng chẳng bao lâu sẽ đến. Ngài sẽ xuất hiện, trong sự Đến lần thứ hai của Ngài.

¹⁴² Tôi cũng tin rằng sự Hiện diện của Ngài ở đây để chữa lành người đau, để làm cho khỏe mạnh những người có nhu cầu. Anh em không nhất thiết phải cầu nguyện cho từng người một. Tôi đã

chứng minh điều đó, đêm nọ, với mọi người, rằng tôi chỉ muốn cho họ thấy điều gì đã xảy ra.

¹⁴³ Có một thanh niên nào đó, đang ngồi, nhìn ngay vào tôi bây giờ, đã nằm trên giường nhiều ngày. Cổ họng của anh ta bị sưng lên rất nặng đến nỗi anh thậm chí không thể ăn cũng như không gì được. Cơn sốt của anh ấy rất cao. Và anh ấy đã nói với cha và mẹ cậu, “Hãy đi, mời Anh Branham đến cầu nguyện cho con.” Và bằng cách nào đó họ không muốn làm phiền tôi, vì tôi bận. Và chỉ có Điều gì đó đã dẫn tôi đi đến nhà của họ.

¹⁴⁴ Trong khi ngồi đó, họ đã cố gắng mang đến cho chàng trai trẻ một cái đĩa, có trứng thật mềm và thứ gì đó khác, và một ít đậu mềm nghiền nát. Và anh ấy đang cố gắng nuốt. Anh ấy ngậm chúng, lấy một—một ngón tay và nghiền chúng. Răng của anh đã bị sưng hết ra, và chảy mủ ra từ chúng. Và—và anh cũng cố nghiền nó, như *thế*, bằng ngón tay của mình, và cố gắng đưa nó xuống cổ họng như thế. Và anh ấy đã cắn một hay hai miếng, và anh ta không thể nuốt xa hơn; đẩy nó trở lại.

¹⁴⁵ Tôi đang ngồi đó, không có lời cầu nguyện. Chỉ có một điều gì đó nhỏ bé, anh em không thể nói cho mọi người biết điều gì đang xảy ra. Không. Tôi nói, “Lạy Chúa, lạy Chúa, bây giờ đã gần cuối năm rồi. Có một điều đang đến, một điều gì đó mới mẻ. Xin cho con, Chúa ôi. Đây có phải là nó không? Có phải đây không?” Và ngay khi tôi bắt đầu nói điều đó, và nói bây giờ, trong lòng tôi bây giờ, “Tôi biết Ngài ở đây,” người thanh niên vươn tới, cắn một miếng nữa, và một miếng khác, một miếng nữa, một miếng nữa, và làm sạch toàn bộ đĩa của mình, và lên xe hơi và đi ra.

¹⁴⁶ Ô, Ngài là Đức Chúa Trời, đấy, sự Hiện diện của Ngài, Sự Hiện diện của Ngài. Nó không...Nó thật sự để cho Ngài hiện diện.

¹⁴⁷ Ngày nọ khi họ chụp bức hình vừa rồi, và mới nhất này. Khi tôi thấy Ngài đang đứng đó, tôi nhìn xem nó. Tôi nghĩ, “Ồ, mình đã nhìn thấy Thiên sứ của Chúa ở trên đó, và mình biết điều đó thật tuyệt vời.” Nhưng khi Ngài lấy người này. Rồi khoảng ba giờ sáng, Ngài đánh thức tôi dậy và bảo tôi đó là gì, và giải thích tất cả cho tôi, và cách mà áo giáp và mọi thứ, và chỉ cho tôi thấy những thứ trên đó mà tôi chưa bao giờ thấy. Tôi đi lấy nó, và nhìn nó, và nó ở đó. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó trước đây. Ô,

thật là một cảm giác đã mang đến cho tôi, một sự an ủi, để biết rằng Ngài đang hiện diện.

¹⁴⁸ Ngài ở đây, chỉ sự Hiện diện của Ngài. Và sự Hiện diện của Chúa đã ở đó để chữa lành người đau. Sự Hiện diện của Chúa ở đây để chữa lành người đau. Sự Hiện diện của Chúa ở đây để mang lại sự tin chắc cho những tội nhân. Sự Hiện diện của Chúa ở giữa dân sự Ngài, và Ngài là Bết-lê-hem của Đức Chúa Trời, đây Bánh và Nước. Tôi rất vui mừng (còn anh chị em?) rằng chúng ta có một nơi để đến, để ăn và sống mãi mãi.

¹⁴⁹ Bây giờ xin Chúa ban phước cho anh chị em. Anh có điều gì muốn nói không, thưa anh? [Anh Neville nói, “Không.”—Bt.]

Chúng ta hãy đứng lên trên đôi chân của mình, chỉ một lát. Bài hát kết thúc buổi nhóm quen thuộc của chúng ta, *Mang Danh Chúa Jêsus Với Anh*.

¹⁵⁰ Bao nhiêu người yêu mến Chúa? Chúng ta hãy xem anh em giơ tay lên, bây giờ, trong khi anh em giơ tay lên. Bây giờ hãy đặt chúng xuống và bắt tay với người nào đó đang đứng bên cạnh bạn. Nói, “Xin Chúa ban phước cho anh, người hành hương. Xin Chúa ban phước cho anh.” Đúng vậy, rồi quay quanh. Được rồi. Đó chỉ là để anh em làm quen với nhau. Được rồi.

¹⁵¹ Bây giờ chúng ta hãy nhìn thẳng lên trời và hát bài hát này bây giờ:

Mang Danh Jêsus với anh,
 Hỡi ai sống trong lao khổ và ưu sầu;
 Danh ấy sẽ ban sự vui mừng và an ủi,
 Danh này chớ quên trong mọi nơi.
 Danh tôn quý, (Danh tôn quý!) Ôi thật diệu
 dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời;
 Danh tôn quý, (Danh tôn quý!) Ôi thật diệu
 dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời.

Bây giờ hãy nhớ...

58-1228 Tại Sao Lại Là Bết-lê-hem Nhỏ?
Đền tạm Branham
Jeffersonville, Indiana Hoa Kỳ

VIETNAMESE

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org